

**Patrick
Süskind**

**La història
del senyor
Sommer**

Il·lustracions de
Sempé

Traducció d'Aina Girbau Canet

En aquella època en què encara m'enfilava als arbres, fa molt i molt de temps, fa molts anys i moltes dècades, i feia poc més d'un metre d'alçada, calçava un vint-i-vuit i pesava tan poc que podia volar –no, no menteixo, de veritat que en aquell moment podia volar– o, com a mínim, gairebé podia, o, més ben dit: en aquell moment realment hauria estat al meu abast volar, si ho hagués volgut de tot cor i ho hagués intentat de debò, perquè... perquè recordo perfectament que un cop em va anar d'un pèl, això de volar; va ser a la tardor, el meu primer any d'escola, quan tornava cap a casa i va començar a bufar un vent tan

fort que, sense ni obrir els braços, em podia inclinar cap endavant com si fes salt d'esquí, esbiaixat contra el vent, sense caure... i quan vaig emprendre el camí contra el vent, per damunt del prat, turó avall –perquè l'escola era al damunt d'un turonet als afores del poble– i m'aixecava tan sols un xic del terra i separava una mica els braços. El vent m'enlairava, i podia fer salts de dos o tres metres d'alt i deu o dotze metres de llarg sense esforçar-m'hi. Potser no tan alts ni tan llargs, però tant hi fa! En tot cas, gairebé vaig volar, i només que m'hagués descordat l'abric i n'hagués agafat les dues meitats amb les mans i les hagués obert com si fossin ales, segur que el vent m'hauria enlairat i hauria planat, lleuger com una ploma, des del turó de l'escola travessant la fondalada fins al bosc, i per damunt del bosc cap avall fins al llac, on hi havia casa nostra, i allà, davant la immensa admiració del meu pare, la meva mare, la meva germana i el meu germà –que ja eren massa grans i pesaven massa per volar– hauria traçat una corba elegant, ben alta, per sobre del jardí, per després lliscar cap al llac, gairebé fins a l'altra riba, i finalment m'hauria deixat portar tranquil·lament de tornada i hauria arribat fins i tot a temps per dinar a casa.

Però no vaig arribar a alçar el vol. No perquè em fes por volar, sinó perquè no sabia on i com tornaria a aterrar, ni si realment acabaria aterrant. La terrassa de casa nostra era massa dura; el jardí, massa petit; l'aigua del llac, massa freda per aterrar. Alçar el vol no representava cap problema. Però, i aterrar?

El mateix passava a l'hora de grimpar pels arbres: pujar fins al capdamunt no presentava cap mena de dificultat. Veies les branques al teu davant, les agafaves amb les mans i podies comprovar si eren fermes o no per poder enfilat-t'hi i després posar-t'hi dempeus. Però, a l'hora de baixar, no es veia res i calia, més o menys a cegues, anar palpant amb el peu les branques de més avall fins a trobar un punt ferm, i molt sovint la branca que triaves no era ferma, sinó que estava corcada o relliscava, i acabaves escollant-te o bé cedien les branques, i si no t'havies agafat fort amb totes dues mans, queies com una pedra a terra, obeint les anomenades lleis de la caiguda que el científic italià Galileu Galilei va descobrir fa gairebé quatre-cents anys i que encara avui continuen sent vigents.

La pitjor de les meves caigudes va passar aquell mateix primer any d'escola. Vaig caure

des d'una alçada de quatre metres i mig, enfilat a un avet blanc, i la caiguda va seguir al peu de la lletra la primera llei de Galileu, que diu que la distància recorreguda és igual a la meitat del producte de l'acceleració de la gravetat pel temps al quadrat ($d = \frac{1}{2}g \cdot t^2$) i, per tant, va durar exactament 0,9578262 segons. Això és un instant molt curt. És menys temps del que es necessita per comptar de vint-i-u a vint-i-dos, i fins i tot menys temps del que es necessita per poder pronunciar correctament «vint-i-u»! Va anar tot tan ràpid que ni vaig obrir els braços ni em vaig descordar l'abric per fer-lo servir de paracaigudes; ni tan sols se'm va acudir que, en realitat, no em calia caure perquè podia volar. En aquells 0,9578262 segons no vaig poder pensar res; fins i tot abans d'adonar-me que queia ja m'havia estavellat contra el terra del bosc, d'acord amb la segona llei de Galileu ($v = g \cdot t$), amb una velocitat final de més de trenta-tres quilòmetres per hora, amb tal violència que amb el clatell vaig partir una branca tan gruixuda com un braç. D'aquesta força se'n diu *gravetat*. No només manté el món unit fins al seu nucli més profund, sinó que també té l'estranya i perversa tendència d'atreure-ho tot, sigui gran o petit, amb una força brutal, i

només quan reposem al ventre de la mare o ens capbussem dins l'aigua, ens alliberem del seu lligam. A banda d'aquesta lliçó elemental, de la caiguda me'n vaig endur un bon bony; va marxar a les poques setmanes, però amb els anys he anat notant un formigueig i un batec estranys al mateix lloc on me'l vaig fer. Per exemple, quan canvia el temps, especialment quan hi ha neu a l'aire. I avui, gairebé quaranta anys més tard, el meu clatell continua essent un baròmetre fiable i puc predir si l'endemà plourà o nevarà, o si sortirà el sol o si s'aixecarà una tempesta, amb més precisió que les notícies del temps. També estic convençut que una certa confusió i manca de concentració que pateixo darrerament són una seqüela d'aquella caiguda de l'avet blanc. Per exemple, cada cop em resulta més difícil cenyir-me al tema, expressar un pensament de forma breu i precisa, i, quan explico una història com aquesta, he de vigilar moltíssim per no perdre el fil perquè si no, me'n vaig per les branques i, al final, ja no sé ni per on havia començat.

Aleshores, en aquella època en què encara m'enfilava als arbres, i m'enfilava a molts arbres i ho feia molt bé, no sempre queia! Fins i tot sabia grimpar-hi pels que no tenien cap branca a

la part baixa i m'havia d'enfil·lar pel tronc nu, i també podia passar d'un arbre a l'altre, i m'havia construït una pila d'aguait. Una vegada fins i tot em vaig construir una caseta dalt d'un arbre, amb sostre i finestres i una catifa, enmig del bosc, a deu metres d'alçada... Noi, crec que em vaig passar la major part de la meua infància dalt dels arbres: menjava i llegia i escrivia i dormia damunt dels arbres; aprenia vocabulari de l'anglès allà, i verbs irregulars en llatí, i fórmules matemàtiques i lleis físiques com ara les lleis de la caiguda dels cossos de Galileu Galilei. Tot als arbres; hi feia els deures, els orals i els escrits, i, amb especial predilecció, pixava des dels arbres, traçant arcs ben alts que feien fressa entre les fulles i les agulles.

Dalt dels arbres hi regnava la calma i ningú no et tocava els nassos. No hi arribaven els crits empipadors de la mare, ni cap ordre imperativa del meu germà gran; aquí només hi havia el vent i la remor de les fulles i el lleu cruixit dels troncs... I les vistes, aquella vista allucinant i vasta: no només veia casa nostra i el jardí, sinó que també veia les altres cases i els altres jardins, més enllà del llac i la terra que s'estenia rere el llac fins a les muntanyes, i quan al vespre es ponia

